

Min föresats.

Medan jag ännu är ung
Will jag ingen möda spara,
Att, när åldren blifwer tung,
Jag må rätt tillfredsstäld vara,
I min ungdoms glada vår,
Will jag fröjd med oskuld smaka
Att i mera mogna år
Inga qwal mig stå tillbaka.

Sålas i Björnstahts Bokhandel i Stockholm

S I D E R S D E M,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1823.

GS 326

XX

Sång för Arbetsamme.

Upp bygdens barn! ren Solens blöf
Ur hwilans sköte fallar of,
Och denna hjertats bön,
Vår Gode Gud! upphöjs till Dig:
Välsigna mig
Med arbetsmødans lön?

2.

Gif mig och mina dagligt bröd,
Och skydda ifrån hungersnöd
Välsigna våra wärf!
Jag dela skall med nödens Son
Ditt gifna lån,
Med uslingen min skärf.

3.

Bewara mig från olycksfall,
Mig styrk uti mitt tunga fall,
Stång plågan från mitt bröst:
Jag skynda skall till sjuklingen
Och bli hans Wän,
Och hwiska honom tröst.

4.

Den Måka som du mig bestårt,
 Det Barn som är för mig så fårt,
 Beskydda med din hand!
 Välsigna med allt önskadtt godt
 I ymnigt mått
 Vår Kung! vårt fosterland.

5.

Och då min afskedstimma slår,
 Då trött af mödor och af år,
 Jag nalkas grafvrens bredd,
 Din tröst uti mitt hjerta gjut
 Wid lifwets slut
 Och lugnet kring min bädd.

Uti dine unga dagar
 Vät dig inga sorger bry,
 Således gå naturens lagar,
 Stormar komma, stormar fly.
 Ser du hur den glada våren
 Följer wintrens storm och ras!
 Föm ditt glas
 Stor sak i åren,
 Som de komma låt dem tas.

Torparen.

Det bodde en gubbe i Westanfjell skog,
 och han hette Swen:
 han reste sin mila, han körde sin plog;
 han kör den väl än,
 Då han kom ur marken till stugan om
 qvällen,
 så satt han bland barnen i spisen
 på hällen,
 och således talade gubben:

2.

I barn! waren flitige: arbetet gör
 er helsa, ert mod,
 I barn! waren flitige: arbetet för
 fullt opp i er bod,
 Och skörden i mer än er nödtorst
 behöfwer,
 så delen så färligt det är, som blir
 öfwer
 till hjälp åt er fattiga nästa.

3.

I barn! waren tålige: arbetet gaf
 ej alltid sin lön,
 Förtryckaren uppslukar frukten deraf,
 och hör ej er bön,
 Men låten förtrivflan ert hjerta
 ej böja,
 en gång kommer hjälpen, ehur den
 kan dröja.
 den kommer, då minst wi den wänta.
